REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U PAZINU
Dršćevka 1, 52000 Pazin

P-188/2025-33

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Trgovački sud u Pazinu, po sucu Tamari Lakoseljac Benčić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja ZORKO d.o.o., Kanfanar, Franje Glavinića 3, OIB 44431677200, kojeg zastupa punomoćnica Marina Mraković, odvjetnica u Buzetu, protiv tuženika IN. CA d.o.o., Kanfanar, Jurja Dobrile 5, OIB 87111477504, kojeg zastupa punomoćnik Dario Čehić, odvjetnik u Poreču i punomoćnik Mirko Mastilović, odvjetnik u Puli, radi isplate iznosa od 26.546,35 EUR, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave, 30. rujna 2026., u nazočnosti punomoćnika stranaka, na ročištu za objavu održanom 29. listopada 2026.,

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku IN. CA d.o.o., Kanfanar, Jurja Dobrile 5, OIB 87111477504, isplatiti tužitelju ZORKO d.o.o., Kanfanar, Franje Glavinića 3, OIB 44431677200, iznos od 26.544,56 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 11. kolovoza 2021. do isplate, koja se za razdoblje od 11. kolovoza 2021. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, te od 1. siječnja 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za pet postotnih poena, u roku od 15 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev tužitelja u dijelu u kojem traži da mu tuženik isplati iznos od 1,79 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 11. kolovoza 2021. do isplate, kao neosnovan.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak postupka u iznosu od 2.286,19 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 29. listopada 2026. (dana donošenja presude) do isplate, po stopi koja se određuje uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana.

IV. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadom troška postupka u iznosu od 361,96 EUR sa zakonskom zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 29. listopada 2026. (dana donošenja presude) kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužbeni zahtjev u ovom predmetu proizašao je iz postupka koji je kod ovoga suda vođen pod poslovnim brojem Povrv-145/2024, u kojem je ovdje tužitelj, kao tuženik u navedenom sporu poslovni broj Povrv-145/2024 u podnesku od 1. srpnja 2025. (zaprimljenom 2. srpnja 2025.), podnio protutužbu protiv IN. CA d.o.o., tužitelja u tom predmetu. Predmet poslovni broj Povrv-145/2024 vođen je između tužitelja IN. CA d.o.o. protiv tuženika ZORKO d.o.o. radi isplate iznosa od 29.243,17 EUR po osnovi zakupnine iz Ugovora o zakupu od 1. rujna 2020. Podnošenjem protutužbe protutužbeni zahtjev postao je tužbeni zahtjev, pa je ZORKO d.o.o. u ovom postupku tužitelj, a IN. CA d.o.o. tuženik.

2. Raspravnim rješenjem posl. br. Povrv-145/2024-18 od 3. srpnja 2025. raspravljanje o protutužbenom zahtjevu razdvojeno je i naloženo je formiranje zasebnog predmeta, koji se vodi pod ovim poslovnim brojem P-188/2025.

3. Tužitelj u tužbi navodi da je tuženiku na temelju Ugovora o pozajmici od 10. svibnja 2021. isplatio pozajmicu od 200.000,00 kn, koju da tuženik nikada nije vratio. Isplatu dokazuje izvatkom o prometu po transakcijskom računu od 10. svibnja 2021., u kojem je kao opis plaćanja navedeno „pozajmica“. Ističe da je tuženik podneskom od 20. svibnja 2025. u predmetu Povrv-145/2024 izjavio prijeboj svojih tražbina zakupnine upravo s tražbinom tužitelja s osnove te pozajmice, čime da je, prema stajalištu tužitelja, konkludentno priznao dug (čl. 240. Zakona o obveznim odnosima, dalje: ZOO) i prekinuo zastaru, pozivajući se na odluke Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske posl. br. Pž-3101/04-3 od 13. prosinca 2007. i Pž-3727/06-5 od 30. srpnja 2008. U tom podnesku predlaže da sud, po provedenom postupku ili zbog ogluhe, prihvati zahtjev kojim se nalaže IN. CA d.o.o. isplatiti ZORKO d.o.o. iznos od 26.546,35 EUR u roku od 8 dana od dana donošenja presude, uvećan za zakonske zatezne kamate po stopi određenoj čl. 29. ZOO, tekuće od 11. kolovoza 2021. do isplate, te naknaditi troškove parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom od dana donošenja presude do isplate.

4. Tuženik je u odgovoru na protutužbu danom na ročištu od 3. srpnja 2025. u predmetu Povrv-145/2024, osporio tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, te je istaknuo prigovor zastare. Nakon razdvajanja protutužbe u ovaj predmet P-188/2025, na pripremnom ročištu od 6. studenog 2025., u podnescima od 23. veljače 2026. i 8. kolovoza 2026. i na ročištu od 30. rujna 2026., tuženik je osporio tužbeni zahtjev u cijelosti, ističući da njegov zakonski zastupnik Radomir Marić nije potpisao Ugovor o pozajmici od 10. svibnja 2021., da isplata od 200.000,00 kn nije bila pozajmica, nego predujam zakupnine iz Ugovora o zakupu od 1. rujna 2020., da je tražbina tužitelja, čak i kad bi postojala, zastarjela prije kraja 2024. jer da za tražbine iz trgovačkih ugovora vrijedi trogodišnji rok zastare (čl. 228. ZOO), a tužitelj sam smatra da je tražbina dospjela 11. kolovoza 2021., da ostaje kod prijeboja izjavljenog podneskom od 20. svibnja 2025., kojim je s tražbinom tužitelja prebio svoje tražbine zakupnine za razdoblje od listopada 2022. do studenog 2024. Također je predložio prekid ovoga postupka do pravomoćnog okončanja postupka u predmetu Povrv-145/2024, jer da o tome ovisi je li Ugovor o zakupu prestao otkazom ovisi valjanost prijeboja od 20. svibnja 2025.

5. Tužitelj u odgovoru na prigovore tuženika navodi da je ugovor potpisan u kamenolomu Sandarevo 10. svibnja 2021. i da je isti dan isplatio iznos pozajmice, da je iz Izvatka o prometu po računu razvidno da je riječ o pozajmici, da je ugovor potpisan u više izvornih primjeraka, da mu je preslika ranije dostavljena u spis pribavljena od knjigovodstva, a izvornik od zakonskog zastupnika, te da je riječ o istom ugovoru, istog sadržaja i potpisanom istog dana, te se usprotivio prekidu postupka smatrajući da tuženik time odugovlači postupak.

6. Proveden je dokazni postupak uvidom u dokumentaciju u spisu i to dokumentaciju priloženu uz tužbu i podnesak tužitelja od 5. studenog 2025. (str. 16 – 22 spisa), dokumentaciju dostavljenu uz podnesak tužitelja od 9. prosinca 2025. (str. 30 – 33 spisa), dokumentaciju uz podnesak tužitelja od 11. ožujka 2026. (str. 44 – 45 spisa), nalaz i mišljenje vještaka Valtera Dolušića od 24. lipnja 2026. (str. 50 – 65 spisa), očitovanje vještaka Valtera Dolušića od 1. rujna 2026. (str. 76 – 78 spisa), preslik spisa Povrv-145/2024 koji je priložen ovom spisu, te u isprave priložene u ovom spisu koje je vještak imao na uvidu navedene kao nesporni materijal, kao i u Ugovor o pozajmici.

7. Nakon provedenog dokaznog postupka utvrđeno je da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

8. Stranke su učinile nespornim da je iznos od 200.000,00 kn uplaćen s računa tužitelja na račun tuženika 10. svibnja 2021., dok je sporno bilo je li ta uplata izvršena s osnove pozajmice ili predujma zakupnine, je li zakonski zastupnik tuženika potpisao Ugovor o pozajmici od 10. svibnja 2021., te su sporni prigovori zastare i prijeboja, kao i visina tražbine

9. Stranke su učinile nespornim, a to proizlazi i iz Izvatka Istarske kreditne banke Umag d.d. br. 73 od 10. svibnja 2021., da je tužitelj 10. svibnja 2021. s računa HR7623800061146001416 na račun tuženika HR1024020061100388994 doznakom br. 107248729 IB4DOWD7 uplatio iznos od 200.000,00 kn, uz opis plaćanja „POZAJMICA“.

10. Kako bi se utvrdilo je li zakonski zastupnik tuženika potpisao Ugovor o pozajmici, provedeno je vještačenje po vještaku Valteru Dolušiću, sudskom vještaku za rukopis (grafologiju), dokumente, vrijednosne papire, koji je u svom nalazu i mišljenju od 24. lipnja 2026. dao decidirano mišljenje da je potpis ispisan pod stavkom „ZAJMOPRIMAC“ na Ugovoru o pozajmici od 10. svibnja 2021. pisan rukom Radomira Marića. Vještak je sporni potpis analizirao na izvorniku, digitalnim mikroskopima, komparativnim svjetlosnim negatoskopom i povećalima, a usporedio ga je s 25 nespornih potpisa Radomira Marića iz isprava pohranjenih u spisima sudskog registra ovoga suda, nastalih u razdoblju od 1995. do 2021., te je utvrdio podudarnost u općim rukopisnim karakteristikama (stupanj ispisanosti, forma potpisa, veličina, razmak, pravac i nagib grafema, fluentnost ispisa iz jednog poteza, ritam, dinamika i pritisak pisanja) i u posebnim karakteristikama (oblikovanje slova „M“ i „a“, geometrija točaka u girlandi i descenderu, oblik završnog grafema i poteza, interpunkcijski znak na kraju potpisa, promjena pravca pisanja između prve i druge polovice potpisa). Na spornom potpisu nije utvrdio znakove imitacije (točke zastajkivanja, nelogične lomove, tremor ili nesigurnost), a relevantne razlike nije utvrdio.

11. Vještak je u očitovanju od 1. rujna 2026. pojasnio da je, u dogovoru sa sudom, osobno pristupio sudu, na uvid imao izvornike isprava iz spisa sudskog registra, analizirao ih u izvorniku i odabrao prikladne potpise, koji su potom skenirani u izuzetno dobroj kvaliteti. Nesporni materijal da ne potječe samo iz razdoblja 1995.–1997., nego iz razdoblja 1995.–2021., a sedam nespornih potpisa (sl. 19 - 25 nalaza) da je nastalo 1. veljače 2021., svega tri mjeseca prije spornog potpisa, i to upravo iz

isprava o statusnim promjenama tuženika iz veljače 2021. na koje se tuženik u podnesku od 8. kolovoza 2026. sam poziva. Vještak je obrazložio da nesporni potpisi pokazuju varijacije u granicama prirodne varijacije rukopisa. Što se tiče stupnja vjerojatnosti, vještak je dao pozitivno decidirano (kategorično) mišljenje, što da je najviši stupanj izvjesnosti zaključka, pa da zato nalaz ne mora sadržavati ljestvicu vjerojatnosti. Smjernice na koje se tuženik poziva upravo predviđaju da se na izvorniku spornog materijala i dostatnom nespornom materijalu može dati decidirano mišljenje.

12. Na ročištu održanom 30. rujna 2026. vještak je u cijelosti ostao pri nalazu i mišljenju od 24. lipnja 2026. i očitovanju od 1. rujna 2026., a od stranka nije bilo pitanja za vještaka.

13. Sud je nalaz i mišljenje vještaka prihvatio u cijelosti, jer je ocijenjeno da je isti izrađen stručno, temeljito i obrazloženo, na izvorniku spornog potpisa i na dostatnoj količini nespornog materijala, te da prigovori tuženika nisu doveli u sumnju točnost nalaza.

14. U odnosu na prigovor tuženika da postoje razlike između preslike sa str. 18 spisa i izvornika sa str. 44–45 spisa, utvrđeno je da Ugovor u čl. 5. izričito predviđa da je sastavljen u dva istovjetna primjerka, po jedan za svaku ugovornu stranu, pa činjenica da su na dva primjerka potpisi različito smješteni u odnosu na otisnuti tekst sama po sebi upućuje na dva odvojeno potpisana primjerka, a ne na krivotvorinu. Tužitelj je na ročištu od 30. rujna 2026. to i objasnio (preslika iz knjigovodstva, izvornik od zakonskog zastupnika). Tekst oba primjerka u cijelosti je istovjetan, što tuženik ne osporava. Tuženik je osporavao potpis svog zakonskog zastupnika, a vještačenjem je utvrđeno da je potpis na izvorniku njegov, a tuženik nije tvrdio ni dokazivao da je potpis na preslici drugačiji po autorstvu, niti je predložio vještačenje preslike ili novo vještačenje. Stoga ova okolnost ne dovodi u pitanje zaključak da je Radomir Marić potpisao Ugovor o pozajmici.

15. U pogledu pribave nespornih isprava za provođenje vještačenja, sud je omogućio vještaku pristup sudu, te mu je omogućio uvid u izvornike isprava iz Zbirke isprava sudskog registra, kako bi vještak iste analizirao u izvorniku i odabrao prikladne potpise, potrebne radi vještačenja. Stoga, nesporni potpisi nisu analizirani isključivo na preslikama, pa navodi tuženika pozivom na smjernice ENFSI-ja i Centra za forenzična ispitivanja, istraživanja i vještačenja „Ivan Vučetić“ ne odgovaraju utvrđenom stanju. Ističe se i da se smjernica na koju se tuženik poziva primarno odnosi na sporni materijal, koji je u ovom predmetu analiziran u izvorniku. Nesporni materijal se odnosio na razdoblje od 1995. do 2021., dok je sedam nespornih potpisa nastalo 1. veljače 2021., odnosno tri mjeseca prije spornog potpisa, i to upravo iz isprava o statusnim promjenama tuženika iz veljače 2021. na koje se tuženik u podnesku od 8. kolovoza 2026. sam poziva, pa navod tuženika da vještak nije koristio potpise iz 2021. stoga nije osnovan. Radi navedenog primjedbe tuženika istaknute na provedeno vještačenje nisu prihvaćene. Uz to tuženik nakon očitovanja vještaka i njegova saslušanja na ročištu od 30. rujna 2026. nije vještaku postavio nijedno pitanje, niti je iznio konkretne činjenice koje bi dovele u sumnju stručnost ili nepristranost vještaka.

16. Prijedlog tuženika iz podneska od 23. veljače 2026. da sud odustane od vještačenja i primjenom čl. 221.a ZPP zaključi da ugovor ne postoji postao je bespredmetan, jer je tužitelj izvornik ugovora dostavio podneskom od 10. ožujka 2026. (zaprimljenim 11. ožujka 2026.), prije izrade nalaza, pa je vještačenje provedeno. Iz istog razloga nije bilo osnove za povrat predujma od 500,00 EUR.

17. Pisani iskaz zakonskog zastupnika tuženika Radomira Marića, dostavljen u predmetu Povrv-145/2024 uz podnesak tuženika od 20. svibnja 2025., sud nije prihvatio u dijelu u kojem je protivan utvrđenju vještaka, odnosno u dijelu gdje navodi

na između društva ZORKO d.o.o. i društva IN.CA d.o.o. nije bio sklopljen nikakav ugovor o pozajmici, da ga on nikada nije vidio i da nije potpisao dokument "Ugovor o pozajmici" datiran sa 10.05.2021. Tuženik u ovom predmetu, unatoč nalogu iz t. IV. rješenja od 6. studenog 2025., nije dostavio ovjerenu pisanu izjavu svog zakonskog zastupnika. Slijedom navedenog, sud utvrđuje da je zakonski zastupnik tuženika Radomir Marić potpisao Ugovor o pozajmici od 10. svibnja 2021., kojim je tužitelj kao zajmodavac tuženiku kao zajmoprimcu dao pozajmicu od 200.000,00 kn, s rokom vraćanja od tri mjeseca (čl. 1.) i ugovornom kamatom od 2 % godišnje (čl. 2.), uz obvezu plaćanja zakonske zatezne kamate u slučaju zakašnjenja (čl. 3.).

18. Na temelju provedenog dokaznog postupka, ocjenjuje se da je iznos od 200.000,00 kn tuženiku isplaćen s osnove ugovora o zajmu (čl. 499. ZOO), a ne kao predujam zakupnine. To proizlazi iz sljedećih dokaza, ocijenjenih svakog zasebno i svih zajedno (čl. 8. ZPP) i to Ugovora o pozajmici od 10. svibnja 2021., za koji je utvrđeno da ga je potpisao zakonski zastupnik tuženika, Izvatka o prometu po računu, u kojem je isplata istoga dana označena kao „POZAJMICA“, konto kartice tužitelja za partnera IN. CA d.o.o. za 2021., iz koje proizlazi da je tuženik i nakon 10. svibnja 2021. tužitelju svaki mjesec ispostavljao račune za najam od 10.375,00 kn (17. svibnja, 1. lipnja, 12. srpnja, 11. kolovoza i 14. rujna 2021.), a tužitelj ih je zasebnim uplatama podmirivao, pa je saldo na kraju 2021. iznosio nula. Da je isplata od 200.000,00 kn bila predujam zakupnine, tuženik bi zakupninu prebijao s predujmom, a ne bi je i dalje fakturirao i naplatio, sadržaja ugovora u kojem su rok vraćanja od tri mjeseca i ugovorna kamata nespojivi s predujmom zakupnine, koji bi pri mjesečnoj zakupnini od 10.375,00 kn pokrivao oko 19 mjeseci, te ponašanja samog tuženika, koji je u predmetu Povrv-145/2024 zatražio ovrhu za zakupninu za razdoblje od siječnja do rujna 2022. odnosno za razdoblje koje bi, da je riječ o predujmu, njime već bilo pokriveno, a podneskom od 20. svibnja 2025. izjavio je prijeboj svojih tražbina zakupnine s „tuženikovom tražbinom“ (ovdje tužitelja) s osnove isplate od 200.000,00 kn, čime je sam tu isplatu tretirao kao tražbinu tužitelja koja postoji, a ne kao već iskorišteni predujam. Nadalje iz pisanog iskaza zakonskog zastupnika tužitelja Željka Zorka od 2. prosinca 2025., u kojem opisuje okolnosti sklapanja ugovora u kamenolomu Sandarevo, svrhu pozajmice (kupnja vozila) i to da tuženik nikada nije izdao račun za predujam. Iskaz je uvjerljiv jer je potkrijepljen ostalim dokazima, uključujući Uvjerenje o vlasništvu vozila, prema kojem je tuženik vozilo Ford Tourneo Custom Sport 2.0 registrirao na sebe 27. svibnja 2021., sedamnaest dana nakon isplate pozajmice. Tuženik, s druge strane, za tvrdnju da je riječ o predujmu zakupnine nije ponudio nijedan dokaz, te nije dostavio račun za predujam, knjigovodstvenu evidenciju, ni bilo koju ispravu o tome da je predujam ugovoren ili uračunat u zakupninu. Kako je teret dokazivanja te tvrdnje na tuženiku (čl. 219. st. 1. i čl. 221.a ZPP), a tužitelj je dokazao pravni temelj isplate, sud je tvrdnju tuženika ocijenio neosnovanom.

19. Što se tiče visine tražbine, iznos od 200.000,00 kn preračunat po fiksnom tečaju konverzije (1 EUR = 7,53450 HRK) iznosi 26.544,56 EUR, kako navodi i sam tužitelj u izvodu otvorenih stavki od 6. veljače 2024., a i tuženik u podnesku od 20. svibnja 2025. Tužitelj je zatražio 26.546,35 EUR, što je za 1,79 EUR više od preračunatog iznosa glavnice, a za tu razliku nije iznio pravnu osnovu. Stoga je tužbeni zahtjev u tom dijelu odbijen (t. II. izreke).

20. Tuženik je istaknuo prigovor zastare. Prema čl. 1. Ugovora o pozajmici, pozajmica je ugovorena s rokom vraćanja od tri mjeseca od 10. svibnja 2021., pa je tražbina dospjela 10. kolovoza 2021. Zastara je počela teći 11. kolovoza 2021., prvog dana nakon dana kad je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje (čl. 215. st. 1.

ZOO), što stranke i ne spore. Prigovor tuženika da tražbina zastarijeva u roku od tri godine prema čl. 228. ZOO nije osnovan.

21. Temeljno pravilo o trajanju zastarnog roka sadržano je u članku 225. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 35/2005, 41/2008, 125/2011, 78/2015, 29/2018, 126/2021, 114/2022, 156/2022, 145/2023, 155/2023, 69/2026, dalje: ZOO), prema kojoj zakonskoj odredbi, tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare. Riječ je o općem (supsidijarnom) zastarnom roku koji se primjenjuje na sve obveznopravne tražbine za koje zakonodavac nije izričito predvidio kraći ili dulji posebni rok. S druge strane, članak 228. stavak 1. ZOO-a propisuje posebni, trogodišnji zastarni rok za međusobne tražbine iz trgovačkih ugovora o prometu robe i usluga, odnosno ugovora koje sklope trgovac i osoba javnog prava o prometu robe i usluga, kao i za tražbine naknade za izdatke učinjene u vezi s tim ugovorima. Sukladno članku 228. stavku 2. ZOO-a, zastara pritom teče odvojeno za svaku isporuku robe, izvršeni rad ili uslugu. Za primjenu ovog posebnog trogodišnjeg roka nije dovoljno samo to da su ugovorne strane trgovci (subjektivni kriterij), već je nužno da sama tražbina potječe iz ugovora čiji je predmet promet robe ili pružanje usluga (objektivni kriterij). Ugovor o zajmu po svojoj pravnoj prirodi ne predstavlja ugovor o prometu robe i pružanju usluga u smislu članka 228. ZOO-a. Zakon o obveznim odnosima u članku 501. uređuje prava i obveze iz ugovora o zajmu te propisuje posebne kratke rokove (tromjesečni, odnosno jednogodišnji rok) isključivo za pravo zajmoprimca da zahtijeva predaju obećanih stvari od zajmodavca. Međutim, zakon ne propisuje nikakav poseban zastarni rok za tražbinu zajmodavca na povrat danog zajma od strane zajmoprimca. Slijedom toga, budući da ugovor o zajmu nije ugovor o prometu robe i usluga niti je za povrat zajma propisan posebni zastarni rok, na tražbinu s osnove povrata zajma primjenjuje se opći zastarni rok od pet godina iz članka 225. ZOO-a.

22. Rok od pet godina bi istekao 11. kolovoza 2026., a zastara je prekinuta podnošenjem protutužbe, odnosno podneska tuženika od 1. srpnja 2025. zaprimljenog 2. srpnja 2025., kojim je postavljen tužbeni zahtjev (čl. 241. ZOO), pa proizlazi da tražbina tužitelja nije zastarjela.

23. Tuženik je podneskom od 20. svibnja 2025. u predmetu Povrv-145/2024 izjavio prijeboj (čl. 195. i 196. ZOO) svojih tražbina zakupnine iz Ugovora o zakupu od 1. rujna 2020. za razdoblje od listopada 2022. do studenog 2024. s tražbinom tužitelja s osnove isplate od 200.000,00 kn, a na pripremnom ročištu od 6. studenog 2025. izjavio je da ostaje kod tog prijeboja. Prijebojem prestaju obje tražbine samo ako je tražbina koja se ističe radi prijeboja postojala i bila dospjela. Teret dokazivanja postojanja te tražbine je na tuženiku (čl. 219. st. 1. i čl. 221.a ZPP).

24. Tuženik nije dokazao da je u razdoblju od listopada 2022. do studenog 2024. imao prema tužitelju tražbinu zakupnine. Iz obavijesti tužitelja od 1. rujna 2021. proizlazi da je tužitelj raskinuo Ugovor o zakupu od 1. rujna 2020. uz otkazni rok od 30 dana, pa je zakup prestao 1. listopada 2021., što potvrđuje i pisani iskaz zakonskog zastupnika tužitelja. S tim je sukladna i konto kartica tužitelja za 2021., prema kojoj je tuženik posljednji račun za najam ispostavio 14. rujna 2021., a za listopad, studeni i prosinac 2021. račune nije ispostavio. Tuženik nije osporio vjerodostojnost obavijesti o raskidu niti je ponudio dokaz da je tužitelj i nakon 1. listopada 2021. koristio zakupljenu nekretninu. Takve činjenice utvrđene su i u postupku Povrv-145/2024.

25. Budući da tuženik nije dokazao postojanje tražbine istaknute radi prijeboja, prijeboj nije proizveo učinak i tražbina tužitelja nije prestala. Tuženik je prijeboj izjavio podneskom od 20. svibnja 2025., prije podnošenja podneska od 1. srpnja 2025. kojim je postavljen tužbeni zahtjev, a u ovom postupku samo se pozvao na njegov učinak.

Riječ je stoga o materijalnopravnom prigovoru da je tražbina tužitelja ranije prestala izvansudskim prijebojem, a ne o prigovoru radi prijeboja istaknutom u ovoj parnici. O tom prigovoru sud odlučuje kao o prethodnom pitanju u obrazloženju, pa izreka presude glasi samo na tužbeni zahtjev za isplatu.

26. Prijedlog tuženika za prekidom ovog postupka do pravomoćnog okončanja predmeta Povrv-145/2024 odbijen je raspravnim rješenjem posl. br. P-188/2025-30 od 30. rujna 2026. Prema čl. 12. st. 1. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine br. 53/1991, 91/1992, 112/1999, 129/2000, 88/2001, 117/2003, 88/2005, 2/2007, 96/2008, 84/2008, 123/2008, 57/2011, 25/2013, 89/2014, 70/2019, 80/2022, 114/2022, 155/2023, 146/2025, dalje: ZPP) sud može sam riješiti prethodno pitanje, s učinkom samo u ovoj parnici, a prekid postupka iz čl. 213. st. 1. toč. 1. ZPP mogućnost je, a ne obveza suda. Sud je ocijenio da prekid nije opravdan, jer u predmetu Povrv-145/2024 tuženik potražuje zakupninu za razdoblje od siječnja do rujna 2022., a radi prijeboja je istaknuo tražbine za razdoblje od listopada 2022. do studenog 2024., te ne odlučuje o (ne)valjanosti otkaza ugovora o zakupu kao o glavnoj stvari, pa odluka u tom predmetu ne bi izravno riješila postojanje tražbina istaknutih radi prijeboja. Utvrđenja iz obrazloženja presude u jednom kondemnatornom sporu ne vežu sud u drugom sporu koji se vodi za drugo vremensko razdoblje, pa čekanje ishoda spora Povrv-145/2024 ne bi oslobodilo sud u ovom postupku obveze da utvrdi činjenice za sasvim drugo razdoblje. Do prekida ovoga postupka moglo bi doći jedino da je u predmetu Povrv-145/2024 postavljen deklaratorni zahtjev radi utvrđenja (ne)valjanosti otkaza o kojem bi se odlučivalo u izreci presude s učinkom pravomoćnosti. Pitanje prestanka zakupa sud je mogao riješiti na temelju dokaza u ovom spisu i priložene preslike spisa Povrv-145/2024, a budući je tuženik prijedlog stavio tek na posljednjem ročištu, više od godinu dana nakon pokretanja postupka i nakon provedenog vještačenja, sud je ocijenio da bi prekid bio protivan načelu ekonomičnosti i pravu stranaka na suđenje u razumnom roku (čl. 10. st. 1. ZPP).

27. Prigovori koje su stranke isticale u predmetu Povrv-145/2024 o pravodobnosti protutužbe i pojedinih podnesaka (čl. 299. ZPP) nisu od utjecaja na ovu odluku, jer je protutužbeni zahtjev razdvojen i o njemu je vođen samostalan postupak, u kojem je održano pripremno ročište i u kojem su stranke imale priliku iznijeti sve činjenice i dokaze. Tuženik nije imao primjedbi na način dostave isprava iz predmeta Povrv-145/2024 podneskom tužitelja od 5. studenog 2025.

28. Ostale navode stranaka sud nije posebno obrazlagao jer nisu od utjecaja na drugačiju odluku.

29. Tužitelj je dokazao da je tuženiku na temelju valjano sklopljenog Ugovora o pozajmici od 10. svibnja 2021. predao 200.000,00 kn, koje je tuženik bio dužan vratiti do 10. kolovoza 2021., a nije ih vratio.

30. Što se tiče preračunavanja kuna u eure nakon uvođenja eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj, valja reći da su tehnička i matematička pravila konverzije detaljno propisana člankom 14. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj (Narodne novine br. 57/2022, 88/2022, dalje: Zakon o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj), te se svi novčani iznosi koji se moraju platiti ili obračunati preračunavaju iz kune u euro uz primjenu fiksnog tečaja konverzije koji iznosi 1 EUR = 7,53450 HRK, a sve u skladu s člancima 4. i 5. Uredbe (EZ) br. 1103/97. Prilikom izvođenja računske operacije preračunavanja obvezno se koristi puni brojčani iznos fiksnog tečaja konverzije, što podrazumijeva upotrebu svih šest znamenki (7,53450), bez ikakvog prethodnog skraćivanja ili zaokruživanja samog tečaja. Dobiveni rezultat dijeljenja kunskog iznosa s punim fiksnim tečajem konverzije zaokružuje se na dvije decimale, pri čemu se zaokruživanje vrši isključivo na temelju

treće decimale. Matematičko pravilo zaokruživanja iz članka 14. stavka 3. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj izričito nalaže: ako je treća decimala manja od pet (dakle, 0, 1, 2, 3 ili 4), druga decimala ostaje nepromijenjena; ako je treća decimala jednaka ili veća od pet (dakle, 5, 6, 7, 8 ili 9), druga decimala povećava se za jedan. Stoga se primjenom navedenog matematičkog izračuna iznos od 200.000,00 kn preračunava u eure primjenom fiksnog tečaja konverzije (1 EUR = 7,53450 HRK), te iznos glavnice u eurima iznosi 26.544,56 EUR, a ne 26.546,35 EUR koliko tužitelj potražuje od tuženika, te je tužitelj odbijen za razliku od 1,79 EUR, jer za tu razliku tužitelj nije iznio nikakvu činjeničnu niti pravnu osnovu, a njezino dosuđivanje predstavljalo bi povredu prisilnih propisa o konverziji valute (članak 16. i članak 92. Zakona o uvođenju eura kao službene valute u Republici Hrvatskoj) te povredu načela zaštite dužnika (članak 7. stavak 2. istog Zakona).

31. Kako dakle, tražbina tužitelja nije zastarjela niti je prestala prijebojem, tuženik je dužan tužitelju isplatiti iznos od 26.544,56 EUR (čl. 499. i čl. 9. ZOO), kako je odlučeno u t. I. izreke, dok je za iznos od 1,79 EUR (kao razliku između zatraženih 26.546,35 EUR i zakonski preračunatih 26.544,56 EUR) odbijen kao neosnovan

32. Tuženik je u zakašnjenju od 11. kolovoza 2021. pa od tog dana duguje zakonsku zateznu kamatu. Sukladno odredbi čl. 29. ZOO-a, dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duguje, osim glavnice, i zatezne kamate. Dužnik dolazi u zakašnjenje sljedećeg dana od dana kada je trebao ispuniti obvezu. S obzirom na to da je utvrđeno da tuženik nije ispunio novčane obveze, to je dužan platiti i zatezne kamate koje teku na pojedinačne iznose.

33. Glede visine stope zateznih kamata, sud je odluku donio primjenom odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a, kojom je određeno da se stopa zateznih kamata na odnose iz trgovačkih ugovora i ugovora između trgovca i osobe javnog prava, određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za pet postotnih poena, s time da se od 1. siječnja 2023. primjenjuje izmijenjena stopa propisana izmijenjenim odredbama Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine br. 156/2022., dalje ZID ZOO/22).

34. Tužitelj je u tužbenom zahtjevu naveo rok ispunjenja činidbe od 8 dana, no kako je izmijenjenim čl. 500. ZPP brisana odredba da pred trgovačkim sudovima važi rok od 8 dana za ispunjenje činidbe, to je tuženiku naloženo da u roku od 15 dana izvrši činidbu kako je to navedeno u izreci odluke, sukladno čl. 328. st. 2. ZPP-a.

35. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. i 3. ZPP u vezi sa čl. 155. ZPP-a, te budući tužitelj nije uspio samo s razmjerno neznatnim dijelom zahtjeva (1,79 EUR), zbog kojeg nisu nastali posebni troškovi, sud mu je dosudio troškove u cijelosti.

36. Tužitelju je priznat trošak za sastav tužbe u iznosu od 1.500,00 EUR, zastupanje na ročištima od 6. studenog 2025. i 30. rujna 2026. po 1.500,00 EUR, za sastav podneska od 9. prosinca 2025. u iznosu od 1.500,00 EUR, PDV u iznosu od 387,50 EUR, na temelju Tbr. 7. t. 1., Tbr. 8. t. 1., Tbr. 9. t. 1., Tbr. 8. t. 4., Tbr. 46. i Tbr. 54. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine, br. 138/2023, 107/2025, dalje Tarifa).

37. Također mu je priznat trošak sudskih pristojbi za tužbu u iznosu od 155,96 EUR i presudu u iznosu od 192,73 EUR, odnosno ukupan opravdani trošak tužitelja iznosi 2.286,19 EUR.

38. Razlika zatraženog iznosa sudske pristojbe na tužbu u iznosu od 169,23 EUR, tužitelju nije priznata jer je tužitelj imao mogućnost na temelju čl. 7. st. 1. Zakona

o sudskim pristojbama (Narodne novine, br. 118/2018, 51/2023, dalje: ZSP) platiti polovicu iznosa prilikom podnošenja tužbe, što nije učinio, pa mu je sud naplatio puni iznos pristojbe i dodatnu pristojbu na izdavanje rješenja o naplati sudske pristojbe (311,92 EUR + 13,27 EUR), jer tuženik nije dužan snositi povećani trošak sudske pristojbe.

39. Trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 192,73 EUR tužitelju nije priznat, jer tužitelj na temelju čl. 7. st. 2. ZSP ima mogućnost platiti polovicu sudske pristojbe (192,73 EUR), a tuženik nije dužan snositi povećani trošak pristojbe. Ukupan neopravdani trošak tužitelja iznosi 361,96 EUR.

40. Na temelju čl. 151. st. 3. ZPP-a propisano je da parnični troškovi obuhvaćaju i zatezne kamate od dana donošenja odluke kojom je naloženo plaćanje troškova postupka. O zateznim kamatama na iznos parničnih troškova sud odlučuje na zahtjev stranke. Budući je tužitelj postavio takav zahtjev, to mu je na priznati trošak postupka dosuđena i zatezna kamata od dana presuđenja (29. listopada 2026.) do isplate, kako je to odlučeno u t. III. izreke presude. Visina stope zateznih kamata određena je na temelju čl. 2. ZID ZOO/22.

41. Na temelju svega izloženog odlučeno je kao u izreci presude.

U Pazinu 29. listopada 2026.

Sudac

Tamara Lakoseljac Benčić

Dokument je elektronički potpisan:
TAMARA LAKOSELJAC BENČIĆ
Vrijeme potpisivanja:
29-10-2026
14:19:09

DN:
C=HR
O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU
2.5.4.97=#130D485234363534333733323731 35
L=PAZIN
S=LAKOSELJAC BENČIĆ
G=TAMARA
CN=TAMARA LAKOSELJAC BENČIĆ

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u roku od 15 dana računajući od dana objave presude, ako je stranka bila uredno obaviještena o održavanju ročišta za objavu, odnosno od primitka prijepisa presude, ako stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu za objavu presude.

DNA:
- Pun. tužitelja,
- Pun. tuženika.

Broj zapisa: **9-3088f-645c4**

Kontrolni broj: **06b27-abc9c-26675**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=TAMARA LAKOSELJAC BENČIĆ, L=PAZIN, O=TRGOVAČKI SUD U PAZINU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Pazinu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.